

Но веднажъ реши на Бога
 Три дни баба да се моли...
 „Боже свѣтли, Боже мили,
 Виждашъ, вече нѣмамъ сили!
 Да не съмъ сама-самичка,
 Дай ми шарена козичка.
 Дето ставамъ, дето сѣдамъ
 Като злато ще я гледамъ.
 Бѣлъ герданъ ще ѝ направя,
 Млѣко сутринъ да ми дава...“

Три дни моли, плака, клета,
 Чу я Господъ отъ небето.
 Да не е сама-самичка
 Прати ѝ една козичка.
 Рано въвъ зори да става,
 Прѣсно млѣко да ѝ дава.
 Радостно помисли баба:
 „Вече нищо ми не трѣбва.
 Само жбки за попара,
 Че съмъ, Божке, много стара!“

Чу я Господъ, па ѝ даде
 Жбни чудни, жбни млади,
 Да яде, да споменува
 Само вече да кротува.

Ала пакъ си мсили баба:
 „Вече нищо ми не трѣбва.
 Само ситце да си имамъ,
 Преди слънце да го взимамъ,
 Брашанце да си отсявамъ,
 Хлѣбъ да мѣся да раздавамъ.“

Чу я Господъ и го стори,
 Ала баба проговори:
 „Що ми прашашъ само сито,
 Та прати поне и жито,
 И рѣжчица, и пшеница,
 Па ми дай и воденица,
 Да се радвамъ, да си меля,
 Свѣщъ да паля въвъ недѣля!“